

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2728/2025
10.10.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелене Ивановић, председника већа, Жељка Шкорића, Добриле Страјина, Марине Милановић и Бранке Дражић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Предраг Станојевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарство здравља, коју заступа Државно правобранилаштво - Одељење у Лесковцу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1488/25 од 18.07.2025. године, у седници већа одржаној 10.10.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1488/25 од 18.07.2025. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1488/25 од 18.07.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П1 514/23 од 25.04.2025. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име дуга по решењу о извршењу Основног суда у Врању ИИ 6026/17 од 15.12.2017. године и Закључку Јавног извршитеља Станка Филиповића из ... ИИ 2659/17 од 05.02.2018. године исплати на име трошкова превоза за долазак и одлазак са посла, за период од јануара 2013. године до 30.11.2014. године, појединачно одређене месечне новчане износе, са законском затезном каматом, почев од означених датума доспелости, па до коначне исплате, као и на име трошкова извршења насталих пред судом износ од 8.233,00 динара, све у року од осам дана од дана пријема писменог отправка пресуде. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име дуга по решењу о извршењу Основног суда у Врању ИИ 6026/17 од 15.12.2017. године и Закључку Јавног извршитеља Станка Филиповића из ... ИИ 2659/17 од 05.02.2018. године исплати на име трошкова парничног поступка износ од 36.138,00 динара, са законском затезном каматом, почев од 25.04.2017. године, па до коначне исплате и на име трошкова извршења насталих пред судом износ од 8.315,00 динара, све у року од осам дана од дана пријема писменог отправка пресуде. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље у делу да се обавезе тужена да јој исплати законску затезну камату на износ трошкова извршења насталих пред судом, а који су досуђени ставом првим и другим изреке пресуде почев од дана пресуђења па до коначне исплате. Ставом четвртим

изреке, обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 122.876,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема писменог отправака пресуде, са законском затезном каматом на износ од 112.500,00 динара, почев од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1488/25 од 18.07.2025. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Врању П1 514/23 од 25.04.2025. године у ставу првом, другом и четвртом изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила посебну ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Полазећи од разлога због којих је тужена изјавила ревизију, Врховни суд је најпре размотрио да ли ревизију треба изузетно дозволити у смислу одредаба члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 18/20 и 10/23 – други закон) – у даљем тексту: ЗПП.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана, прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Врховни суд је нашао да нису испуњени услови да се дозволи посебна ревизија, јер у конкретном случају не постоји ниједан од разлога наведених у одредби члана 404. став 1. ЗПП због којих би ревизију требало изузетно дозволити. Наиме, нема разлога који указују на потребу разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права, узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге које су нижестепени судови дали за своје одлуке. Одлуке нижестепених судова о основаности захтева тужиле донете су уз примену материјалног права које не одступа од праксе изражене у одлукама Врховног суда у којима је одлучивано о захтевима са чињеничним стањем као у овој правој ствари.

Са изнетих разлога, на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни суд није дозволио посебну ревизију, па је одлучио као у ставу првом изреке.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору поднета је 08.09.2023. године, а побијани део правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по

средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија тужене није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Јелена Ивановић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић